

הוא יליד תל-אביב. זה שנים הוא עוסק בכתיבה ובתיאטרון, אך לא משך ידו גם ממלאכות שונות ומשונות. בין השאר היה כבר סבל בשוק, מפעיל-מחשב, ספרן, הקר לאי, ובצד כל אלה עשה תואר בפסיכולוגיה. זכורים גם סיפורי-השירה המקוריים שפירסם, שסיפרו על הווגה של השכונה ועל ויבראטורים למיניהם.

השניים החליטו לתקוף את ענק הפיר-סומת באמצעות בימת התיאטרון. הם יוצרי אים נגד שטיפת-המוח, כיבוש דעת-הקהל וכניעתו של הציבור לתעלולי הפירסומאים. הוא ודודו מבקשים להגיש לקהל מסר ישיר בגנות הפירסומת. לפקוח את עיניו ולפתוח את מוחו נוכח מה שמעוללים לו. עיקרו של סיפור המחזה: אל זוג (טינה לווינשטיין ואבי יקיר) צעיר ומאוהב המתי עלס על שפת הים מגיע בקבוקי-מישפחתי (דני פרנקל) של המשקה הפופולרי פותה תותה. הבקבוק מתאהב בנערה, רינה, אך היא אינה נענית לו. בצר לו הוא טונה אל מנהל משרד-הפירסום (נדב יואל), איש-עסקים מסליד ומלוקק, וזה מבטיח לסדר לו את רינה. הוא יורד לחוף, אל הזוג, אך אלה — המייצגים תמימות וטהר שטרם התקלקלו — לועגים לו. לבסוף הוא מצליח לפתוחם בהבטחות-זוהר. הוא הופך את רינה לדוגמנית-צמרית ולאהובתו של בקבוק הפותה תותה. היא מחליפה את בגדיה הנורקים בשמלות יקרות והופכת נערת-זוהר.

אומר הבמאי, דודו ברסלבי: „ההצגה מטפלת בבעייה מרכזית בחיינו. מדברים על פער-ערכים, על התמוטטות. אחת הי סיבות העיקריות לכך היא החברה מסקיר רה את עצמה לפירסומת ולצרונות חולנית. אדם נמדד לפי הרכושנות שלו.“

ומוסיף מתי: „כתבתי מחזה שמבוסס על פירסומת, אבל במילים שממשות לי קשר בין בני-אדם, לעומת המילים שצועי קות פירסומת מכלייהתיקשורת. לאט-לאט מתערבבות המילים. מילים שמבקשות לגעת הופכות מילות-פירסומת של מוצרי-צריכה.“ טינה, היא רינה, אמורה להיות נושאת דגל מילחמת-החורמה בפירסומת, בשטיפת-המוח האדירה. אבל כל המסר-שמסר הזה

הזוהר

טינה, בשימלה שקופה, יורצת במחול עט בקבוקי המשקה-המישפחתי, לאחר שהמירה תחתיה ניה בשמלות-פאר ובפאה מסולסלת מבריקה.

לא מזוין לה. „זה כמו לקחת משאבת אוסניים ולנפח אותה, כדי שתקבל ממד מסויים וחיים“, היא אומרת. „אני לא חושבת עמוק כל-כך, אני פשוט עובדת. הדמות שאני משחקת, והרעיון עצמו, לא אומרים לי שום דבר.“

אהבת הבקבוק

בבקבוקי-המשקה המישפחתי (דני פרנקל) מתאהב ברינה (טינה לווינשטיין), אך היא אינה נענית לחיזוריה. רק אחרי שבוס של משרד-פירסום מבטיח לה להפוך אותה לדוגמנית-צמרית, מוכרת רינה לווינשטיין את נשמתה ל„שטן“ במחווה של מתי רגב פותה תותה.

שום תרבות-תיאטרון, ולמעשה לא נתנו לי שום הדיפה או עידוד לבחור במישחק כבוד-חיים. כשהתגייסתי לצבא, קיבלתי הרבה הצעות להצטרף ללהקה צבאית, אבל דחיית אותן, רציתי להיות עם החבר שלי, אז הלכתי לנחל ושירתתי בהיאחזות.

„אחר-כך רציתי לנסוע לחו"ל ללמוד תיאטרון. ההורים שלי סירבו בכל הוקף. הפשרה היחידה שלה היו מוכנים להסכים: השתלמות באיפור ועיצוב-במה. זה היה התחליף הקרוב ביותר לתיאטרון שהתקבל על דעתם.“

טינה בילתה בלונדון חודשים אחדים, ור למדה איפור. „הייתי תלויה בהורי מבחינה כספית“, היא מסבירה, „ונאלצתי לשמוע בקולם.“ בשובה מלונדון היתה החלטתה נחושה: להיות לשחקנית. היא למדה תי אטרון ומישחק באוניברסיטת תל-אביב בר משך ארבע שנים, אולם לא סיימה. „הייתי חסרת-סבלנות וקצת מתוסכלת“, היא אור מרת. „החלטתי לעזוב את הלימודים ממש לפני הסוף. זה פשוט היה ארוך מדי. הייתי חסרת-מנוחה. רציתי להתחיל ליישם את מה שלמדתי.“

גם לה היה קשה בהתחלה, כמו לכל שחקן-מתחיל. אך היא בעלת כוח-יצרן עז ושאיפה נחרצת, והחלטה לחדוף את עצמה בכוח. השאיפה ניצחה. היא החלה משתי תפת בהצגות שונות, תחילה כממלאת מקום של שחקניות אחרות, ואחר-כך בתפקידים משלה. הייתה זו תקופה קשה מאד. טינה משתדלת להסתגל לאורח-החיים, הקשה מאד לפעמים, של שחקנים. היא טוענת שמעולם לא ניסתה להידיחק בכוח, רק השתדלה ורצתה מאד. אבל אם אינני זוכה בתפקיד נכסף, היא מעידה על עצמה, „אני לא מאבדת את הראש, נכון,

עם גיבורת המחזה, טוענת השחקנית המגלמת אותה, „חיפשתי עבודה, וזה מה שמצאתי.“ טוענת טינה לווינשטיין, שהפכה בווליליה משחקנית אלמונית לגיבורת מחזה ניסיוני, המאפשר לה להפגין את כיש רונות-המישחק שלה. בהופעתה החיצונית מזכירה טינה את לייזה מינלי.

איך הזדהות

שטיפת-מוח

אדירה

ב ינתיים זכתה טינה להגשים את מישאלת-ליבה, לפחות בשלב זה. הרי תפקיד הראשי בהצגה החדשה פותה תותה מהווה נקודת-זינוק בקאריירה שלה. היא מעריכה את העובדה, אך אינה מייחסת חשיבות יתירה לנושא ההצגה שבה היא מככבת, ולאופי הדמות שעליה לגלם בה. „אני לא מחפשת מעורבות ברעיון המרכזי של ההצגה, למרות שהוא בטח חשוב“, היא אומרת. „אני אוהבת תיאטרון, וזה מה שיש לי כראש.“

אבל למתי רגב, שכתב את המחזה, ולדודו ברסלבי שביים אותו, יש דברים נוספים כראש. לשניים, דרך מדמו באותה כיתה והם יודעים ותיקים, דרך משותפת. מתי בן ה-30, גייגלי ממושקף ומתולתל,